

DE STER VAN NEDERLAND

15 JUNI 1935

No. 12

40e JAARGANG

»Want ziet, zijn wij niet allen bedelaars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, dat wij hebben?»

Mosiah 4:19.

TIENDEN

Vele sprekers en vele schrijvers hebben getracht, de noodzakelijkheid van het betalen van tienden aan het licht te brengen. Om de zegeningen, er aan verbonden, onder de aandacht van de leden der Kerk te brengen, zijn vele voorbeelden gebezigd. Toch schijnt 't, dat menig lid nog niet doordrongen is van het feit, dat tienden-betalen niet alleen een plicht is, maar nog veel meer een voorrecht. Een voorrecht, omdat 't hem in staat stelt, in een zekeren zin God's werk te bespoedigen. Door het offeren van tienden wordt de Kerk in staat gesteld, de geweldige onkosten te bestrijden, die het hebben van zoovele zendingsvelden met zich brengt. En zoo wordt iedere tiende-betaler een zending. De Kerk is daardoor in staat, tempels te bouwen en te onderhouden, waar jaarlijks millioenen verordeningen voor de levenden en de dooden worden bediend. Daardoor wordt de tiende-betaler een verlosser op den berg Zions. Indien geen tienden betaald zouden worden en als gevolg daarvan de tempels zouden moeten worden gesloten, konden de leden der Kerk hier in de Nederlandsche Zending ook het werk voor hunne voorouders niet gedaan krijgen.

Het niet betalen van tienden is voor een lid der Kerk niet alleen een verzuim, maar tevens een oneerlijkheid. Hij is oneerlijk tegenover God en tegenover zichzelf. Denkende, zichzelf met een paar penningen te bevoordeelen, stelt hij zichzelf buiten het bereik van de zegeningen, die door het betalen van tienden verkregen kunnen worden. We lezen in Maleachi 3:7-11:

„Van uwer vaderen dagen af zijt gij afgeweken van mijne inzettingen en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeeren? Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het hefoffer. Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk. Brengt alle de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn Huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwille den opeter schelden dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geene misdraacht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen”.

Is het niet in-treurig dat velen onzer, die beweren een getuigenis van het Evangelie te bezitten, God berooven? Is 't dan niet een feit, dat degene die steelt, zichzelf meer nadeel heeft berokkend, dan hij den bestolene heeft toegebracht? Indien hij, die steelt, z'n geweten niet als met een schroeiijzer heeft toegeschroeid, dan zal hij moeten bekennen, dat zijn karakter door zijn daad zulk een knak heeft gekregen, dat hij in eigen oogen verachtelijk is geworden. Zijn eigen geweten klaagt hem aan.

God heeft onze tienden niet noodig, om zijn doeleinden uit te voeren. Maar het is voor ons noodig, zijn inzettingen te houden, opdat daardoor onze karakters veredeld kunnen worden. Indien we eerlijk zijn tegenover God, zullen we ook eerlijk zijn tegenover onzen medemensch. Een iegelijk, die weet, dat zijn naaste eerlijk is in zijn verplichtingen tegenover God, zal ook zijn eerlijkheid tegenover de menschen niet in twijfel trekken. En waar God zulke rijke zegeningen in uitzicht stelt, zelfs voor een geheel volk, laten wij dan toch niet diegenen zijn, die het verkrijgen van die zegeningen in den weg staan. Laat ons God niet berooven!

J. J. v. L.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
 door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK X.

De stad Vinal Haven beslaat zowel de Noord- als Zuid-Fox-eilanden. De bevolking telde ten tijde van mijn bezoek daar 1800 mensen. De inwoners waren verstandig en ijverig en zeer gastvrij tegenover vreemdelingen. Het grootste gedeelte van hun bestaan en rijkdom verkregen zij met vissen. De stad was met meer dan 100 erkende vissersvaartuigen uitgerust, behalve dan de kleinere schepen.

Het Noord Fox-eiland is 14 K.M. lang en 3 K.M. breed en heeft een bevolking van 800. Zij hadden een postkantoor, een winkel, een Baptistenkerk met vergaderzaal, vier schoolgebouwen en een watermolen.

Het land was niet erg vruchtbaar, doch er waren toch enkele goede boerderijen. De opbrengst van het land bestond uit tarwe gerst, haver, aardappelen en gras. De voornaamste houtsoorten waren dennen-, sparre-, Canadees dennen- en berkehout. Frambozen en kruisbessen groeiden er in overvloed en ook nog wat bosbessen. De voornaamste veestapel van het eiland bestond uit schapen.

Het Zuid Fox-eiland is evenmin zonder enig definitieve vorm als welke andere vreemde plaats op aarde, die ik ooit heb gezien. Het is zeer moeilijk, om dit eiland te beschrijven. Het is ongeveer 16 K.M. lang en 8 K.M. breed en is een groote rotsenmassa, gevormd tot heuvels en valleien en met uitstekende punten, welke gelegenheid geven voor inhammen en havens, die over het gehele eiland te vinden zijn.

De bevolking telt 1000 zielen. De gehele bevolking bestaat daar hoofdzakelijk van vissen. Op dit eiland bestaat geen kans tot het boerenbedrijf en er zijn maar enkele bebouwde stukjes grond, waaraan zeer veel ten koste moet worden gelegd. Er werden ook wat schapen gehouden.

Vele bewoners vissen ten hoogte van Newfoundland, brengen hun vis naar huis, bereiden ze verder op droogrekken en maken ze daar klaar voor de markt. Ze brengen grote hoeveelheden kabeljauw, makreel en haring aan de markt.

Op dit eiland zijn er twee winkels, drie watermolens, zes scholen en een kleine gemeente van de Methodistenkerk, waarover een priester presideert.

Wat er aan houtsoorten op het eiland is, en wel ongeveer dezelfde als op het andere eiland en de daar groeiende frambozen en kruisbessen, komen hoofdzakelijk vanuit de spleten in de rotsen. Er wordt daar ook een onnoemlijk aantal vissoorten gevonden.

Hiermede heb ik dus een korte beschrijving van Vinal Haven gegeven. Het was al tamelijk donker, toen we daar aankwamen zonder een cent op zak. Wij zochten onze weg door de rotsen en tussen het geboomte, tot we ten laatste een huis vonden, en daar aanklopten. Een vrouw stak haar hoofd buiten het raam en vroeg wat we wilden. Ik zeide haar, dat we twee vreemdelingen waren en graag op een bed zouden willen slapen tot de volgende morgen.

Ze liet ons binnen en gaf ons een bed en we sliepen tot zeer laat de volgende morgen, n.l. Zondagmorgen. Toen we opstonden en ontbeten hadden, was het reeds bijna middag. Ik vroeg haar, wat we haar schuldig waren en ze zeide ons, dat ze tot onze dienst was.

Daarna informeerde ik naar een godsdienst, predikant of kerk op het eiland. Ze vertelde me, dat er een Baptistisch predikant was met name Newton, die ongeveer 7 K.M. verder een gemeente en vergaderzaal had.

Wij dankten haar voor haar vriendelijkheid, liepen naar het vergaderlokaal en stapten naar binnen. Wij bleven aan de deur

staan, tot er een diaken naar ons toe kwam en ik vroeg hem, of hij den predikant op het preekgestoelte wilde gaan zeggen, dat er twee dienstknechten van God aan de deur stonden, die aan het volk een boodschap hadden af te geven en het voorrecht zouden willen hebben, om dat te doen.

Hij vroeg ons, naar de preekstoel te willen gaan, en we liepen dus met onze valiezen onder ons arm tussen de mensen door en gingen naast den predikant zitten, die juist wilde gaan spreken, toen wij binnenkwamen.

Hij stond op, gaf zijn preek tot de vergadering en nam daarbij een half uur in beslag. Toen hij klaar was, vroeg hij mij, wat ik wilde.

Ik zeide hem, dat we tot het volk wilden spreken op elk uur, dat hem of zijn gemeente schikte; hij maakte toen bekend, dat er twee vreemdelingen waren, die 's avonds om vijf uur tot de mensen zouden spreken.

Wij verwekten bij de mensen wel grote verbazing, want ze wisten niet, wie we waren.

Mr. Newton nodigde ons uit, met hem naar huis te gaan, welke uitnodiging wij dankbaar aanvaardden. Toen we bij hem waren aangekomen, opende ik mijn valies, nam daaruit de *Bijbel*, het *Boek van Mormon* en *Leer en Verbonden*, legde die op tafel en ging zitten. Mr. Newton nam de boeken op en keek er naar, maar zeide niets. Ik vroeg hem, of er ook scholen op het eiland waren en zo ja, of daar vrij in gepredikt mocht worden. Hij zeide, dat er vier waren, genummerd van 1 tot 4 en dat ze altijd vrij toegang gaven.

Mr. Newton en zijn familie vergezelden ons naar de vergaderzaal, waar we een grote opkomst vonden, terwijl toch niemand ons kende of iets van ons beroep afwist, behalve de predikant.

Ouderling Hale en ik gingen naar de preekstoel en ik stond met eigenaardige gevoelens beziel op en sprak de mensen een uur lang toe met als onderwerp Galaten 1 : 8-9.

Dit was de eerste maal (voor zover ik weet) dat ik of een andere ouderling der Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagse Heiligen getracht had, de volheid van het evangelie en het Boek van Mormon aan de bewoners van een eiland te prediken.

Ik had veel vrijheid in 't spreken en maakte het volk bekend, dat de Here een profet had verwekt en Zijn Kerk georganiseerd had, zoals in de dagen van Christus en de vroegere apostelen, met profeten, apostelen en gaven, zoals van ouds, en dat Hij het *Boek van Mormon* had doen voorkomen.

Aan het einde van mijn toespraak legde Ouderling Hale zijn getuigenis af.

Ik gaf daarna een ieder, die dat wilde, een kans tot spreken. Daar er niemand gehoor aan gaf, kondigde ik aan, dat wij de volgende vier avonden vergaderingen zouden houden in de scholen, te beginnen met nummer 1.

(Wordt vervolgd).

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
 Voor 3en, 4en en 5en Zondag in Juni.
 Vervolg

HOOFDSTUK XI

Van Judea naar Galilea

»De Zoon des menschen«

In de belofte en voorspelling, welke Christus aan Nathanael gaf, treffen wij den beteekenisvollen titel — de Zoon des menschen — tijdrekenkundig gesproken, in het Nieuwe Testament, voor het eerst aan. Hij wordt echter nog veertig maal herhaald, daarbij de herhalingen er van in de met elkaar in overeenstemming zijnde verslagen der verschillende Evangeliën buiten beschouwing gelaten. In elk dezer passages wordt hij kenmerkend door den Heiland zelf gebruikt, om Zichzelf aan te duiden. Naast de Evangeliën komt de benaming nog op drie andere plaatsen in het Nieuwe Testament voor; en in elk geval is ze van toepassing op den Christus, met bijzondere verwijzing naar Zijn verheven eigenschappen als Heere en God. ¹⁾

In het Oude Testament wordt de uitdrukking „zoon des menschen” of „mensch-kind” gewoon gebruikt, om elken menschelijken zoon aan te duiden ²⁾; en ze verschijnt meer dan negentig maal als een benaming, waarmede Jehova Ezechiël aansprak, ofschoon ze nooit door den profeet op zichzelf werd toegepast. ³⁾ Het verband van de passages, waarin Ezechiël als „mensch-kind” wordt aangesproken, duidt aan de goddelijke bedoeling, om den nadruk te leggen op het menschzijn van den profeet in tegenstelling met de goddelijkheid van Jehova.

De titel wordt gebruikt in verband met het verslag van Daniël's visioen, ⁴⁾ waarvan de nog toekomstig zijnde vervulling wordt geopenbaard — wanneer Adam, de Oude van dagen — zal nederzitten om zijn nakomelingschap ⁵⁾ te oordeelen, bij welke groote gelegenheid de Zoon des menschen zal verschijnen en een koninkrijk ontvangen, dat eeuwig is en dat van den Oude van dagen verre zal overtreffen, en alle volken en natiën zal omvatten, waarvan allen den Heere Jezus Christus, den Zoon des menschen, zullen dienen. ⁶⁾

Wanneer de Heere deze aanduiding op zichzelf toepast, gebruikt

¹⁾ Hand. 7:56; Openb. 1:13; 14:14.

²⁾ Job 25:6; Psalmen 144:3; 146:3; zie eveneens 84 en vergelijk Hebr. 2:6-9.

³⁾ Ezech. 2:1, 3, 6, 8; 3:1, 3, 4; 4:1; enz.

⁴⁾ Dan. 7:13.

⁵⁾ Leer en Verb. 27:11; 78:15-16; 107:54-57; 116.

⁶⁾ Leer en Verb. 49:6; 58:65; 65:5; 122:8. Let wel, dat in de moderne openbaring de benaming slechts als toepasselijk op Christus werd gebruikt in Zijn opgestanen en verheerlijkten staat.

Hij voortdurend het bepalend lidwoord. „De Zoon des menschen” was en is alleen en uitsluitend Jezus Christus. Daar er met heilige overtuiging gezegd kan worden, dat Hij vanaf Adam het eenig menschelijk wezen was, die niet de zoon van een sterfelijken man was, gebruikte Hij den titel, om afdoend aan te duiden, dat deze uitsluitend op Hem sloeg. Het is voor de hand liggend, dat de uitdrukking een veel grootere beteekenis heeft dan die, welke over het algemeen gebruikt werd. De onderscheidenende benaming is door velen uitgelegd, als zijnde om des Heeren nederigen staat als sterveling aan te toonen, en dat Hij, als een mensch op bijzondere en eenige wijze verwant was aan de geheele menschelijke familie.

Er is echter een diepere beteekenis in des Heeren gebruik van de benaming „de Zoon des menschen”; en dit ligt in het feit, dat Hij wist, dat Zijn Vader *de eenige* in den hoogsten graad verheerlijkte Mensch was¹⁾, Wiens Zoon Jezus was, beide in geest en in lichaam — de Eerstgeborene van alle geesten-kinderen van den Vader, de Eeniggeborene in het vleesch — en daarom, wanneer alleen op Hem van toepassing, was en is Hij de Zoon van den „Mensch van Heiligheid, Elohim, den Eeuwigen Vader”.

In Zijn onderscheidene benamingen als Zoon, gaf Jezus Zijn geestelijke en lichamelijke afkomst van en Zijn kinderlijke onderwerping aan dien verheerlijkten Vader te kennen.

Zooals aan Henoeh den Ziener geopenbaard, is „Mensch van Heiligheid” een der namen, waarmede God de Eeuwige Vader bekend is; „en de naam van Zijn Eeniggeborene is de Zoon des menschen, zelfs Jezus Christus”.

Wij vernemen verder, dat de Vader van Jezus Christus aldus Zichzelf aan Henoeh bekend maakt: „Zie, ik ben God, Mensch van Heiligheid is Mijn naam; Raadsman is Mijn naam; en Eindeeloos en Eeuwige is ook Mijn naam”²⁾.

„De Zoon des menschen” is in groote mate van gelijke beteekenis als „De Zoon van God”, een benaming, waarin goddelijkheid, glorie en verheerlijking liggen opgesloten; want de „Mensch van Heiligheid”, wiens Zoon Jezus Christus eerbiedig erkent, dat Hij dat is, is God de Eeuwige Vader.

Het wonder te Kana in Galilea

Spoedig na Zijn aankomst in Galilea vinden wij Jezus en Zijn kleine groep discipelen op een bruiloftsfeest in Kana, een naburige stad van Nazareth. De moeder van Jezus was op het feest; en

¹⁾ Aanteekening 5.

²⁾ Paarl. v. Gr. W. 6:57; 7:35; zie eveneens 7:24, 47, 54, 56, 59, 65. Merk wel op, dat Satan Mozes als „zoon des menschen” aanspreekt bij een godslasterlijke poging, Mozes te bewegen, hem te aanbidden, door den nadruk te leggen op den menschelijke zwakheid en ondergeschiktheid van den mensch in tegenstelling met zijn eigen valsche voorgewende godzijn. (Mozes 1:12).

om de een of andere reden, welke in Johannes' verslag¹⁾ niet nader wordt verklaard, legde zij persoonlijke verantwoording aan den dag in het bedienen der gasten. Het is duidelijk, dat haar aanwezigheid op het feest een andere oorzaak had dan een gewone uitnoodiging.

Of deze omstandigheid aantoont, dat het huwelijk een harer naaste bloedverwanten of een ver familielid betrof, wordt niet vermeld. Het was de gewoonte, om op bruiloften een overvloedigen voorraad wijn te hebben, het zuivere doch schrale product van de plaatselijke wijngaarden, welke wijn in dien tijd de gewone tafeldrank was. Bij die gelegenheid was de wijnvoorraad op en Maria stelde Jezus van het tekort in kennis. Hij zeide: „Vrouwe! Wat heb ik met u te doen? Mijne ure is nog niet gekomen”. De benaming „Vrouwe” van een zoon tegenover zijn moeder mag in onze ooren wat hard klinken, zoo niet oneerbiedig; doch het gebruik er van was werkelijk een te kennen geven van het tegendeel ervan.²⁾

Voor iederen zoon dient de moeder boven alles de vrouw der vrouwen te zijn; zij is *de* vrouw in de wereld, aan wie de zoon zijn aardsch bestaan te danken heeft en ofschoon de naam „Moeder” behoort aan iedere vrouw, die de eer van het moederschap heeft verdiend, is er voor geen kind meer dan een vrouw, wie hij door natuurlijk recht met deze benaming van eerbiedvolle erkenning kan aanspreken. Toen de Christus in de laatste vreeselijke uren van Zijn sterfelijke ondervinding in doodstrijd aan het kruis hing, zag Hij neer op de weenende Maria, Zijn moeder en beval haar in de zorg van den geliefden apostel Johannes aan met de woorden: „Vrouwe, zie uw zoon!”³⁾

Kan men zich indenken, dat in dit verheven moment de zorg van onzen Heere voor de moeder, van wie Hij op het punt stond, door den dood te worden gescheiden gepaard ging met andere gevoelens dan die van eer, teederheid en liefde?⁴⁾

Niettegenstaande dat kunnen Zijn woorden tot Maria op het bruiloftsfeest haar wellicht hebben herinnerd aan haar plaats als de moeder van een Wezen, grooter dan zijzelf, juist zooals bij dat vroegere voorval, toen zij haar Jongen Jezus in den tempel vond en Hij haar het feit in gedachten bracht, dat haar macht over Hem niet de opperste was. Wellicht was de wijze, waarop zij Hem vertelde van het tekort aan wijn een wenk, om Zijn meer dan menschelijke macht aan te wenden en zodoende den

¹⁾ Joh. 2:1-11.

²⁾ De benaming „Vrouwe” was zoo eerbiedig als maar zijn kon en werd zelfs de koninklijksten gegeven”. (Farrar — „The Life of Christ”, biz. 134).

³⁾ Joh. 19:26.

⁴⁾ Bij enkele gelegenheden gebruikte Jezus den naam „Vrouwe” in algemeenen zin. Matth. 15:28; Luk. 13:12; Joh. 4:21; 8:10, etc.

voorraad aan te vullen. Het was niet haar werk om te zeggen of zelfs voor te stellen, hoe de macht, welke in Hem als de Zoon van God was, uit te oefenen; deze was niet van haar overgeërfd.

„Wat heb ik met u te doen?” vroeg Hij en voegde er aan toe: „mijne ure is nog niet gekomen”. Hierin ligt geen ontkenning van de bekwaamheid, om te doen, wat zij wellicht van Hem verlangde, doch de eenvoudige gevolgtrekking, dat Hij slechts zou handelen, wanneer de tijd tot dat doeleinde geschikt was en dat Hij, niet zij, moest beslissen, wanneer de tijd gekomen was. Zij begreep Zijn bedoeling, tenminste gedeeltelijk, en stelde zich tevreden met de knechten op te dragen om te doen, wat Hij hun zou zeggen. Hier is wederom het bewijs van haar verantwoordelijke plaats op het feest en haar zeggenschap in die huishouding. De tijd voor Zijn tusschenkomst was er spoedig.

Aanteekeningen.

5. *De Eeuwige Vader een Opgestaan, Verheerlijkt Wezen.* — „Zooals de Vader de macht heeft in zichzelf, zoo heeft ook de Zoon de macht in zichzelf, om Zijn leven af te leggen en het weder op te nemen, zoo Hij een lichaam van zichzelf heeft. De Zoon doet, wat Hij den Vader heeft zien doen: daarom heeft de Vader eens Zijn leven afgelegd en het weer opgenomen; Hij heeft dus een lichaam van zichzelf; een iegelijk zal in zijn eigen lichaam zijn”. — Joseph Smith; zie *Hist. of the Church*, vol. 5, blz. 426.

„God zelf was eenmaal zooals wij nu zijn en is een verheerlijkt Mensch en zit in gindsche hemelen getroond! Dat is het groot geheim. Indien heden de sluier zou worden weggenomen en de Groote God, die deze wereld in haar loopbaan houdt en alle werelden en alle dingen door Zijn macht ophoudt, zichzelf zou toonen — ik zeg, indien wij Hem heden zouden kunnen zien, dan zoudt u hem als een mensch zien — zooals uzelf in alle persoonlijkheid, beeld en vorm een mensch zijt; want Adam werd naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen en ontving onderricht van, en wandelde, sprak en had gemeenschap met Hem, zooals de eene mensch met den ander spreekt en gemeenschap heeft.” — Joseph Smith; zie *Compendium*, blz. 190.

(Wordt vervolgd).

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Juli 1935.

Eerste avond: Gebed, enz. Hoofdstuk IX: „De Kerk van Jezus Christus”, *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 48-52.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „De macht van het geloof”. *Wat Jezus leerde*, blz. 53-56.
2. „Het gezag van het priesterschap”, *Redelijke Theologie*, blz. 63-68.

Derde avond: Gebed, enz. Hoofdstuk X: „De Evangelieverordeningen”. *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 52-58.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor Augustus 1935.

VAN DE REDACTIE

Een nieuw boek aangaande godsdiensten

„De Mormonen zijn fox-terriers”. Aldus vangt een verhandeling aan over het „Mormonisme” in het onlangs uitgegeven boek „Onder Buitenkerkelijken, Secte-menschen en Anderen” door H. Bakker, predikant te Amsterdam (H. Veenman & Zonen, Wageningen). Zooals de titel reeds aangeeft, wordt door bovengenoemden heer in de een en twintig afdeelingen van het boek een verscheidenheid van kerkelijke organisaties besproken. Twee dezer afdeelingen zijn gewijd aan een bespreking over de onderwerpen „Het Boek van Mormon en zijn profet” en „Mormonen en de veelwijverij”. In een andere afdeling, getiteld „Geestelijke vrijbuiters” komen de Mormonen weer in enkele gevallen ter sprake. Indien de nauwkeurigheid van het overige deel van het boek even onjuist en onwaar en misleidend is als de gedeelten, welke handelen over het Mormonisme, dan is het boek waardeloos voor ieder doeleinde, behalve het propaganda maken voor de sekte van Ds. Bakker, ten koste van alle andere andersdenkende menschen op aarde. Als gevolg van deze zoo in het oog loopende groote dwalingen, zal dit overzicht die gedeelten van deze uitgave niet uitleggen, doch alleen de gedeelten, die met het Mormonisme iets uitstaande hebben en hoopt, dat de andere groepen de afdeelingen welke met hun bewegingen te maken hebben, en door onzen christelijken vriend-predikant onjuist gezien, zullen naslaan en hun posities uitleggen.

Een gedeelte van de verhandeling bestaat uit een afschrift, met enkele aantekeningen, van correspondentie, welke ongeveer tien of elf jaar geleden tusschen Ds. Bakker en President Chas. H. Hyde werd gevoerd. Aan het einde loopt de bespreking over het geloof of ongelooft in den Bijbel en het Boek van Mormon. President Hyde beweert, dat de Laterdaagsche Heiligen in den Bijbel gelooven — ja, beter dan de Protestanten — en ook in het Boek van Mormon, omdat het voortkomen ervan Bijbelsche profetieën bevestigt, den Bijbel verder ondersteunt en niet tegenspreekt. Ds. Bakker onderneemt het nu, deze bewering te weerleggen en doet dat door Moroni 8 : 5-11 aan te halen, welke aanhaling duidelijk aantoonst, dat de kinderdoop onnoodig is, en de leer van een doop der bekeering voor de vergeving van zonden onderwijst. Vers 11 luidt :

„Hunne kleine kinderen hebben niet noodig te bekeeren, noch gedoopt te worden. Zie, de doop is tot bekeering, tot vervulling der geboden en voor de vergeving der zonden.”

Dit wordt gevolgd door de opmerking: „Zeg nu zelf, lezer, of het Boek van Mormon klopt met den Bijbel, met de Christelijke leer van de erfzonde en van het verbond . . . Hoe rijmt men deze uitwijding toch met de besnijdenis ten achtsten dage? Met de leer van het verbond der genade met Abraham?”

Doch ieder denkend persoon en ieder oprecht student van den Bijbel en kerkelijke geschiedenis is het toch duidelijk, dat de schrijver den Bijbel verwart met zekere leerstellingen van de hedendaagsche christelijke kerken, welke geen bijbelleeringen zijn en dit nimmer zijn geweest, en ook nimmer door Jezus of Zijn apostelen in de vroegere Kerk werden geleerd. De Laterdaagsche Heiligen beweren, dat het Boek van Mormon en de Bijbel in leerstellingen aangaande het Evangelie van Jezus Christus met elkander in overeenstemming zijn. Doch geen Laterdaagsche Heilige tracht de leeringen van het Boek van Mormon in overeenstemming te doen zijn met zulke onbijbelsche leerstellingen als de leer van kinderbesprenkeling, dat de doop in de plaats der besnijdenis is gekomen of die van de erfzonde.

Deze leerstellingen zijn dogmatisch samengesteld in het brein van theologen, doch hun echtheid kan door Nieuw Testamentische leerstellingen noch door gezonde logica, gebaseerd op de eeuwige liefde van God voor Zijn aardsche kinderen, worden bewezen. In dit geval is de meergenoemde schrijver over één nacht ijs gegaan. Hij had de artikelen omtrent de „doop” in de *Katholieke Encyclopaedie of Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge* of vroegere Kerkvaders, zooals Tertullian, kunnen aanhalen, doch heeft dit niet gedaan. En waarom niet? Omdat door zulke bronnen — Roomsch-Katholieke, Protestantsche en patristische — maar al te duidelijk op den voorgrond zou treden, dat besprenkeling niet de oorspronkelijke vorm van doopen is, noch in de Messiaansche of Apostolische tijdperken werd geleerd. In de vroegere Kerk was de doop van bekeerde zielen door onderdompeling de aangewezen vorm. Kinder„doop” en daaraan verbonden valsche leerstellingen — de erfzonde en dat de doop inplaats der besnijdenis is gekomen — werden in de zoogenaamde Christelijke Kerken ingesteld, toen men van het Evangelie van den Meester begon af te wijken.

Doch omdat het geheel en al eenzijdig is, negeert dit pas uitgegeven boek zulke overtuigende bewijzen.

In het boek zijn veel onjuistheden te vinden. Bij voorbeeld: de schrijver meldt, dat door de onbeduidendheid van de Mormonen de Deutsche regeering eertijds de Mormonen op haar grondgebied weigerde. Doch hij vermeldt daarbij niet, dat dit vele jaren geleden was, toen onwetendheid omtrent en tegenstand tegen de Mormonen in Duitschland het gevolg waren van hetzelfde soort bekrompenheid van gedachten, als de schrijver in zijn boek tracht

weer te geven. Natuurlijk wordt geen melding gemaakt van het feit, dat er heden ongeveer honderd Mormoonsche gemeenten in Duitschland een ongestoord vredig bestaan hebben.

Sprekend over de wijze, waarop de zoogenaamde „Geestelijke Vrijbuiters”, waaronder hij de Mormonen rangschikt, zich „een bestaan hebben veroverd”, zegt hij: „Zoo hebben ze al gauw zich een bestaan veroverd met verkoop van boeken.” „Mormonen”, zendelingen noch leden, trachten in den verkoop van boeken of tractaten een bestaan te vinden. Alle tractaten worden gratis verspreid en de kleine pamfletten en alle boeken worden beneden drukkersprijs verkocht. „Mormonen” prediken het Evangelie niet voor geldelijke vergoeding, doch uit liefde voor de menschheid en omdat God het bevolen heeft.

Natuurlijk verklaart, zooals wel was te verwachten, bedoelde schrijver, dat de „Mormonen” nog steeds het meervoudig huwelijk leven, en hij is ongetwijfeld wel overtuigd van overvloedige bewijzen voor het tegendeel.

Hij haalt zelfs een gedeelte van Afdeeling 132 van Leer en Verbonden aan, om dat te bewijzen. Hij verklaart echter niet, dat het manifest, hetwelk de leer en naleving van het meervoudig huwelijk door de Kerk opheft, aan het einde van hetzelfde boek te vinden is, en daardoor het gedeelte, dat hij aanhaalt, ongeldig maakt. Kan het misschien zijn, dat hij dat niet wist? Natuurlijk niet!

Iedereen, die een onbevooroordeelde studie van het „Mormonisme” verlangt, kan veel boeken vinden, geschreven door onpartijdige niet-Mormonen, die een eerlijke uiteenzetting van de leeringen en praktijken der Kerk geven. Zulk een boek is *The True Mormonism* door Robert C. Webb, een niet-Mormoon. Doch het is wel zeer opvallend, dat de meeste Nederlandsche schrijvers niets omtrent „het ware Mormonisme” afweten, doch liever de oude afgezaagde fabels, onwaarheden en verkeerde uitleggingen ter tafel brengen, welke in de grove geschriften van Ds. M. H. A. v. d. Valk te vinden zijn.

Ds. Bakker vervalt, evenals de schrijver van een serie artikelen, welke nu in de Gereformeerde Kerkbode te Den Helder over het „Mormonisme” verschijnen, voor elk bewijs in Ds. v. d. Valk's werk, alsof zijn woord beslissend is.

Vele eeuwen hebben de theologen van de westersche wereld als hoogste autoriteit in alle beslissingen zich verlaten op de geschriften en uitleggingen van Aristoteles. Toen na onderzoek en onpartijdige uiteenzettingen Aristoteles werd verworpen, ontwaakte het menschedom uit de geestelijke duisternis tot een nieuw leven. Zoo zal het ook zijn, zoolang zij, die over het „Mormonisme” schrijven, als eindbeslissing voor hun fouten en verkeerde uitleggingen naar v. d. Valk verwijzen. Wij hopen, dat Ds. Bakker ten laatste het oordeelslicht van onpartijdig onderzoek zal zien, inplaats van in duisternis te blijven door het aanhalen van een sensationeel en onnauwkeurig boek, zooals de middeleeuwsche theologen Aris-

toteles aanhaalden. Doch dit schijnt een wensch, welks verwezenlijking nog ver in de toekomst ligt, althans naar verschijnselen te oordeelen. In 1934 toen ons *Bijenkorfmeisjes-Handboek* werd uitgegeven (een boek, hetwelk door geheel Nederland den algemeenen lof van jeugdleiders oogstte), werd er ook een exemplaar naar Ds. Bakker gezonden, opdat hij ons werk het eerst zou kunnen beoordeelen. Doch het exemplaar werd ongeopend teruggezonden, daar het door den geadresseerde werd geweigerd — wellicht bevreemd voor alles, wat den naam der Kerk droeg. Zulk een houding verwachtten wij niet van een christelijken heer.

Het is te hopen, dat Ds. Bakker er voor gespaard zal blijven, nog meer dergelijke boeken te schrijven en zijn talenten aan waardiger doeleinden zal wijden, liever dan een volk, dat heel dicht, vaak veel dichter bij de waarheid is dan die, welke hij predikt, te kleineeren. Hij dient de vermaning van Gamaliël na te komen :

„Houdt af van deze menschen en laat ze gaan, want indien deze raad of dit werk uit menschen is, zoo zal het gebroken worden; maar indien het uit God is, zoo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien gevonden wordt ook tegen God te strijden”. (Hand. 5: 38-39).

Want dit is de steen, welke zonder handen zou worden afgehouden, zooals Daniël zag, en voort zou rollen, en de geheele aarde vervullen, 'en welke in alle eeuwigheid zou bestaan. Zulk een kracht tegen te werken is nutteloos en „waarheid zal zegevieren”.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 173)

(Aanvullend materiaal ter bespreking)

Een Zending en een wonder

(door Dr. Sterling B. Talmage)

Hier volgt een der mooiste zendelingen-geschiedenissen, die ik ken.

Een waardig en bekwaam man werd op zending geroepen. Hij stelde zijn vertrek uit tengevolge van persoonlijke belangen, doch terwijl hij zich aan zijn eigen belangen wijdde, werd hij overtuigd van den ernst zijner roeping, en begon zijn arbeid met ware zendelingenijver.

Zijn arbeidsveld lag in een vreemde stad, waar hij van de menschen zeer veel beleedigingen te verduren had. Hij predikte met macht en overreding, terwijl hij niet alleen het volk als zondaars aanklaagde doch het ook aanspoorde, het kwade, wat het deed, na te laten. Hij toonde het overtuigend aan de verschrikkelijke gevolgen, wanneer het in hun zonden bleef voortleven en profetisch geïnspireerd, voorspelde hij de verwoesting van de stad, en noemde zelfs een datum, zooals dit met alle profetieën omtrent verwoestingen het geval is, wanneer de menschen op de verkeerde paden zouden blijven voortwandelen. Zijn boodschap was een machtige en redelijke oproep tot bekeering.

Natuurlijk verwekte dit opwinding, hetgeen ook de stadsautoriteiten ter oore kwam. Inplaats van hem te vervolgen, zooals vaak gebeurde, onderzochten deze burgervaders zijn leeringen; ze erkenden de fouten, waarover hij klaagde, en bevalen hem bij het gepeupel aan.

Met de stadsautoriteiten als ruggesteun, oogste hij een buitengewoon groot succes; hij maakte practisch alle menschen in de stad tot bekeerlingen, leiders en volgelingen. De publieke opinie richtte zich tegen de verkeerde handelingen, waarover hij klaagde en het geheele leven van de stad werd gereorganiseerd op basis van de beginselen, welke de zendeling onderwees.

Doch naast de macht van zijn zending en de gave van profetische voorlichting, was deze man tamelijk trotsch. De dag, welken hij voor de verwoesting had genoemd, brak aan en verliep en de stad bleef in haar nieuwe rechtvaardigheid voortbestaan. De zendeling, hoewel profetisch geïnspireerd, kon in zijn zwakheid de aanleidende oorzaak van zijn voorspelling niet zien en voelde zich gebrandmerkt als een valsch profeet. Hij ging stilletjes weg, gevoelde zich verongelijkt, tobde er over en begon zelfs de bron zijner inspiratie in twijfel te trekken.

Er was een wonder voor noodig om hem er van te overtuigen, dat hij, door het volk van een dreigende verwoesting te redden, voortreffelijk succes had gehad, en dat de letterlijke vervulling der verwoesting, welke hij had voorspeld, juist de algeheele mislukking van zijn zending had gekenmerkt. Voor zoover dus menschelijke wijsheid.

Ja, dat is een mooie zendingen-geschiedenis. Waar heb ik die vandaan gehaald?

Ik wilde, dat ik mijn lezers zou kunnen tellen, en zien, hoevelen er mijn vraag zouden kunnen beantwoorden; van degenen, aan wie ik ze heb voorgelegd, was er geen 10 pCt., die de oorsprong ervan kon raden.

Het is de geschiedenis over de zending van den profeet Jona, doch daar is het voorval van de visch uitgelaten.

Onlangs had ik slechts de geschiedenis van de visch gehoord, waaruit het voorval van Jona's zending was weggelaten.

Welke gedeelten uit het boek (den Bijbel) leeren ons grootere waarheden? Welke zijn meer geloofsbevorderend? Welke toonen het best de macht van God aan?

AFSCHEIDSGROET

Aan boord s.s. „Washington”

Geliefde Broeders en Zusters en Vrienden,

Bij het verlaten van ons oud Vaderland, komen wij nogmaals door middel van de „Ster van Nederland” tot u, om u een hartelijk vaarwel toe te roepen en nogmaals te bedanken voor

alles, wat u voor ons gedaan heeft deze twee jaren, welke wij in uw midden hebben doorgebracht. Het was niet zoo gemakkelijk voor ons, u allen te moeten verlaten, maar er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan. En nu wij hier zoo dobberen op de groote oceaen, laten wij zoo alles nog eens aan ons voorbijgaan en zijn wij vervuld met een gevoel van dankbaarheid, het voorrecht gehad te hebben, om onder u te mogen werken en uw veler vriendschap te mogen genieten, wat ons ook altijd opgebouwd heeft en kracht en sterkte heeft gegeven, om ons vaak zoo moeilijke taak te vervullen. En wij bidden onzen Hemelschen Vader, u te willen zegenen voor al hetgene u voor ons heeft gedaan. Moge u altijd standvastig blijven en uw getuigenis versterkt worden, zoodat wij eenmaal het voorrecht mogen hebben, elkander wederom te ontmoeten, hetzij aan deze, of aan de andere zijde van het graf.

Dat de Heere u moge zegenen, is ons nederig gebed voor u allen.

Uw Br. en Zr. in het Evangelie,

C. J. Schaap.

Johanna C. Schaap.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JULI 1935

AVONDMAALSVERS

Zuiver, Heiland, onze harten,

Houd ons in het rechte spoor,

Waardig, dat Uw Geest ons leide,

Dag aan dag, heel 't leven door.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 7 Juli Het kamp van Israël reist door Iowa. Van Garden Grove naar de Missouri-Rivier. (Les voor 2 Juni).
Het kamp van Israël reist door Iowa. Jacob Hamblin een Pionier. (Les voor 16 Juni).
Kerkgeschiedenis.
- 14 Juli Mozes (Les voor 26 Mei).
Mozes (Vervolg). (Les voor 2 Juni).
Oude Testament.
- 21 Juli Van Judea naar Galilea („De Ster” blz. 157).
Van Judea naar Galilea („De Ster”, blz. 175).
Evangelieleer.
- 28 Juli De Kerk van Antiochië.
De eerste buitenlandsche zendeling.
Nieuwe Testament.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het twaalfde Artikel des Geloofs).

Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.

Wij zullen gedurende deze maand eens zien, hoeveel leden der verschillende gemeenten de liederen, welke hun zijn toegezonden, nog hebben onthouden. Een jaar geleden zond het kantoor het lied „Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan” en verleden maand het lied „Ik had zulk een mooien droom, Moeder.” Deze liederen dienen niet alleen geleerd te worden, doch ook in onze geregelde Zondagsschool-bijeenkomsten te worden gebruikt. Uit de ons toegezonden rapporten blijkt echter, dat de gemeenten ze niet gebruiken. Laat ons daarom deze maand de oude liederen, die niet in ons zangboek staan, doornemen.

Wij maken van deze gelegenheid nogmaals gebruik, u te laten weten, dat, indien wij u ergens mee zouden kunnen helpen ter bevordering van uw Zondagsschoolwerk, wij steeds tot uw dienst zijn.

Sterling K. Hixson,
Overziener.

KERKNIEUWS

De 112e »Stake« der Kerk georganiseerd

Groei en uitbreiding van de Kerk in de Snake River-valley van Idaho hebben geleid tot het splitsen van de Idaho Falls Stake. Op Zondag 12 Mei, vond deze splitsing onder leiding van President Rudger Clawson van den Raad der Twaalven plaats. De nieuwe „stake” is bekend als de North Idaho Falls Stake.

Een te organiseeren «stake» in Hawai

Onmiddellijk na de Juni-conferentie in Salt Lake City, zullen President Heber J. Grant en President J. Reuben Clark Jr. vanuit Salt Lake naar de Hawaiian eilanden vertrekken, om aldaar een nieuwe „stake” te organiseeren. Dit zal de eerste zijn, welke buiten het vasteland van Noord-Amerika wordt gevormd. Ze zal waarschijnlijk worden georganiseerd op het eiland Oahu, vanuit een gedeelte der Hawaische Zending. Op dit eiland is het Hoofdkantoor van die zending gevestigd, en staat eveneens de Hawaiian-Tempel. Op dit eiland wonen ongeveer 7000 leden der Kerk.

Amerikaansche Padvinderij erkent integriteit van de Mormoonsche Padvinderleiders.

Br. Oscar A. Kirkham van het J.M.O.O.V.-bestuur der Kerk is door de Padvinderij van Amerika aangewezen als leider in het zedekundig en ontspanningscomite voor de zilveren jubileum-jamboree der Padvinders, welke gedurende Augustus 1935 in Washington D.C. zal worden gehouden.

Als zoodanig zal hij gedurende de jamboree de leiding hebben over de moreele en ontspannings-werkzaamheden van meer dan 30.000 padvinders uit alle deelen van Amerika. Dit is de vierde maal, dat deze eer Broeder Kirkham tebeurt valt. Deze zelfde functies bekleedde hij ook op de internationale jamborees, welke in Arrowepark en Birkenhead, Engeland werden gehouden en in Godollo, Hongarije in 1932. Zulk een aanstelling spreekt voor de hulde, welke aan het leiderschap en moreele idealen van de Padvinderleiders der Kerk wordt gebracht.

ZENDINGSNIEUWS

Doopdienst te Amsterdam

Op den avond van 25 Mei werd te Amsterdam een zeer indrukwekkende doopdienst gehouden. Vijftien personen werden door Ouderlingen Lewis E. Whetman, Tracey G. Call en Henry Visser gedoopt. Alle vijftien waren bekeerlingen tot de Kerk, en wel Jan Jasper, Trijntje Jasper—Flobbe, Dieuwke Flobbe Jasper, Siebe Jasper, Hermina Jasper, Willem Frederik Glasius, Charles Frederik Swalef, Iris Cecilia Carmen Swalef—Parkinson, Anton Wilmuth Swalef, Berend Spin, Cornelia Arietta Sophia Pijl, Jacobus van Rietschoten, en Jacoba van Rietschoten van de Amsterdamsche gemeente, en Dirk van der Klashorst en Alida Jacoba Otto van der Klashorst van de Haarlemsche gemeente.

Wij feliciteeren deze leden met de belangrijke stap, die zij hebben genomen en verwelkomen hen in den kring der Heiligen en hopen, dat zij op het thans door hen ingeslagen pad van het nieuwe leven zullen voortgaan.

Geboren

Broeder en Zuster Joh. Overdiek verheugden zich 2 Juni j.l. in de geboorte van een dochter, Adeodata genaamd.

Overleden

GELDERBLOM. — Op 7 April 1935 overleed te Alkmaar Zuster Grietje Hendrika Gelderblom-geb. de Bos. Zij werd 14 April 1878 te Nieuw Lekkerland (Z.H.) geboren en op 9 Augustus 1930 door Ouderling Henry 't Hart gedoopt. De teraardebestelling vond op 11 April 1935 te Alkmaar plaats.

Aangekomen

Op 30 Mei j.l. kwam te Rotterdam aan Ouderling William Mulder van Salt Lake City, om een zending te vervullen. Hij zal te Delft zijn arbeid aanvangen.

Benoemingen

Ouderling S. K. Hixson, sinds enkele maanden Secretaris van het J.V. O.O.V. en Zondagsschoolwerk der Zending, is tot Opziener van ditzelfde werk aangesteld.

Ouderling J. M. C. Landward, laatst te den Helder werkzaam, is tot president van het Amsterdamsche District benoemd.

Ouderling H. Visser is als president van de Heldersche gemeente aangesteld.

Adresverandering

President J. J. van Langeveld heeft het kantoor van het Rotterdamsche District van Delft naar van Spaanstraat 4a, Rotterdam-Centrum verplaatst.

INHOUD

Tienden	185		Hoe men leert onderwijzen	196
Voor jonge ogen	186		Afscheidsgroet	197
Jezus de Christus	189		Zondagsschoolwerk voor Juli	198
Priesterschapslessen	192		Kerknieuws	199
Van de Redactie:			Zendingsnieuws	200
Een nieuw boek aangaande				
godsdiensden t.	193			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.)—Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615